

РЕШЕНИЕ

№ 12119

гр. София, 08.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 27.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **1133** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл. 26, ал. 2 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на А. О., гражданин на Т., родена на 12. 04. 1988 г., със съдебен адрес – С., [улица], вх. „В“, ет. 3, ап. 11, срещу Отказ рег. № 5364р-24758 / 14. 10. 2024 г. на директора на Дирекция „Миграция“ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България.

В жалбата се излагат съображения, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, тъй като не е налице законово основание за издаване на оспорената заповед и че същата е издадена при съществени процедурни нарушения. Сочи, че в Република България е пристигнала легално, като многократно и е продължаван срока за пребиване. Сочи, че закъснението за подаване на заявлението през 2021 г. се дължи на уважителни причини, поради заболяване. Твърди, че е трайно устроена в България и това не е обсъдено от административния орган. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалваната заповед. Не претендира разноските по делото.

Ответникът - директора на Дирекция „Миграция“, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

По делото е безспорно, че жалбоподателката е със статут на продължително пребиваващ в Република България чужденец от 2018 г., като за същата многократно е продължаван срок на пребиваване, на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ, като член на семейство на български гражданин, видно от приложената (стр. 15) справка.

Със заявление вх. № Г-1290 / 11. 04. 2024 г., жалбоподателката е поискала да ѝ бъде издадено разрешение за постоянно пребиваване в Р. България, на основание чл. 25, ал. 1, т. 11 от ЗЧРБ. Към заявлението са приложени изискуемите от закона документи.

С Отказ рег. № 5364р-24758 / 14. 10. 2024 г. на директора на Дирекция „Миграция“, е отказано предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България. Отказът е връчена на 17. 01. 2025 г.

С жалба вх. № 2001 / 28. 01. 2025 г. по описа на АССГ, е оспорен отказа пред съда.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспорената заповед, е издадена от компетентен орган – директора на дирекция „Миграция“ – МВР, съобразно разпоредбата на чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ.

Видно от мотивите за издаването на оспорения административен акт, е посочено, че лицето е спазило изискването на закона за подаване на заявлението и е приложило всички необходими документи за издаване на разрешение за постоянно пребиваване, но е налице прекъсване от 07. 10. 2021 г. до 25. 10. 2021 г., поради което не отговаря на изискванията на чл. 25, ал. 1, т. 11 от ЗЧРБ за законно и непрекъснато пребиваване.

Съдът намира, че при издаването на отказа не е съобразена изцяло разпоредбата на § 3 от ДР на ППЗЧРБ, съгласно която „пребиваване без прекъсване“ по чл. 36, ал. 2, чл. 38, 38а и чл. 42, ал. 3 е налице, когато чужденецът пребивава на законово основание - с виза, по силата на международни договори или въз основа на акт на Министерския съвет за безвизов или облекчен визов режим или след разрешение на органите на дирекция "Миграция" - МВР на МВР, ако разрешенията са издавани последователно, без да са налице прекъсвания между тях. Не се счита за прекъсване времето до 14 дни, през което са били налице причини, нетърпящи отлагане, поставили чужденеца в невъзможност да подаде документи за издаване на разрешение за дългосрочно пребиваване, и той не е напускал територията на Република България.

В конкретния случай няма спор, видно от приложената справка (стр. 15), че жалбоподателката е била с разрешен срок за пребиваване до 07. 10. 2021 г. В същото време, следващото заявление за продължаване срока за пребиваване е подадено на 25. 10. 2021 г. и формално е налице прекъсване в разрешението за пребиваване за срок от 18 дни, а не 21 дни както се сочи в същата справка.

При това положение и доколкото законът изрично сочи, че не се счита за прекъсване времето до 14 дни, формално закъснението е само 4 дни, което не може да се приеме за съществено.

В същото време жалбоподателката сочи уважителни причина за закъснение, тъй като е била болна в този период. Действително, не се представиха медицински документи за това заболяване, но по делото са разпитани като свидетели О. Н. А. - съпруг на жалбоподателката и В. Д. – управител на дружеството работодател, които потвърждават заболяването от Ковид за процесния период. Съдът кредитира тези

показания независимо, че единият свидетел е съпруг на жалбоподателката, тъй като неговите показания изцяло се потвърждават от показанията на втория свидетел. В тази връзка следва да се отчете, че и двамата свидетели дават показания под страх от наказателна отговорност, като освен това факта на заболяването се сочи и във възраженията (стр. 72) срещу съставения АУАН. В тази връзка следва да се отчете, че за допуснатото закъснение при подаването на документите на жалбоподателката е издадено наказателно постановление (стр. 71), което е заплатено, видно от приложената (стр. 75) квитанция. При това положение формално излиза, че жалбоподателката се наказва два пъти за едно и също нарушение за закъснение при подаване на документите, един път чрез налагане на финансова санкция и втори път чрез издаването на оспорения отказ.

Освен това е безспорно, че при подаване на заявлението на 25. 10. 2021 г. на жалбоподателката е продължен срока за пребиваване до 06. 03. 2022 г., като впоследствие е удължаван срока още три пъти. При това положение очевидно самият административен орган е приел това закъснение за незначително и е продължил разрешението срок, като няма данни за никакви други нарушения от страна на жалбоподателката.

Изцяло в този смисъл са мотивите на Решение № 5666 от 21.04.2011 г. на ВАС по адм. д. № 6763/2010 г., VII отд. и Решение № 10652 / 09. 07. 2019 г. по адм. д. № 9386 / 2018 г. на ВАС, VII отд.

Следва също така да се отбележи, че оспореният отказ не е съобразен и с целта на закона.

Съгласно чл. 6, ал. 2 от АПК, административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

Изрично в ал. 3 на същия член, е предвидено че когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона.

В конкретния случай, на основание посочените по – горе разпоредби и съобразно императивното изискване на ал. 4 на чл. 6 от АПК, е следвало административният орган да уважи подаденото искане, тъй като както беше посочено по-горе, прекъсването е незначително и освен това, самият орган е продължавал впоследствие многократно разрешението срок за пребиване, без възражения по отношения на прекъсването.

В случая не е съобразена и разпоредбата на чл. 26, ал. 8, изр. 2 от ЗЧРБ, съгласно която, при преценка на отказ за предоставяне на статут на дългосрочно пребиваване се отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца в Република България, възрастта, здравословното състояние, семейното положение, социалната интеграция, съществуващи връзки в страната или липсата на връзки с държавата по произход. Действително в оспорения акт се сочи, че тези обстоятелства са взети предвид, но това е само формално. По отношение на жалбоподателката, е безспорно че по отношение на нея е налице трайно установена връзка с България. Видно е, че А. О. е женена за български гражданин и трудово ангажирана, като за последните 5 години отсъствията от страната са само за 83 дни, което сочи трайното и установяване в България. Действително, за жалбоподателката не съществува опасност да бъде изведена от територията на страната, след като същата има и към настоящия момент

право на продължително пребиваване, но за нея е много по-неблагоприятно ежегодно да подава документи за продължаване на пребиваването си, вместо да получи право на постоянно пребиваване.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че при издаването на обжалвания административен акт е налице противоречие с материалноправни разпоредби и нарушение целта на закона - отменителни основание по чл. 146, т. 4 и т. 5 от АПК.

При този изход на спора, ще следва ответника на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, да заплати на жалбоподателя сторените разноски, но няма такова искане, поради което такива не се присъждат.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на А. О., гражданин на Т., родена на 12. 04. 1988 г., Отказ рег. № 5364р-24758 / 14. 10. 2024 г. на директора на Дирекция „Миграция“ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България.

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне съобразно мотивите на настоящото решение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: